

overleg met belastingplichtige c.q. diens adviseur.

Belastingbetalers merken in dit verband op:

- procedures met de fiscus zijn een tijdrovende zaak, waarvan bovendien de uitkomst vaak erg onzeker is. Daarom verdient het aanbeveling om aan geschillen zoveel mogelijk te ontkomen en als ze toch zijn ontstaan, ze buiten rechte (dus zonder tussenkomst van de rechterlijke macht) op te lossen. Het oplossen buiten rechte kan geschieden via overleg met de inspecteur (meer mogelijkheden om tot een compromis te komen).
- Naast de centraal (ministerie van Financiën) geregementeerde rufingpraktijk (beperkt aantal vastgestelde gevallen) kan het aanbeveling verdienen om inspecteurs in dezen een ruimere bevoegdheid te geven. Dit biedt het voordeel van een grotere rechtszekerheid, maar het nadeel van een - mogelijk - (grotere) rechtsongelijkheid.

Belastingadviseurs schrijven:

- ja, de inspecteur zou extra bevoegdheden moeten krijgen, echter inspecteurs stellen zich bij geschillen meestal op als wettekspuriteinen die "gewoon" de wet toepassen.
- ja, dit zou veel geschillen snel kunnen oplossen.
- ja en nee. Ja om praktische redenen, nee om rechtsongelijkheid tussen de verschillende inspecties te voorkomen.
- ja, mits deze extra bevoegdheden ook uitsluitend worden aangewend om redelijke oplossingen te bewerkstelligen.

4.5.2.1 De risico's van het gebruik van bevoegdheden

Er zijn, zoals Struyken reeds aangaf en zoals uit deze antwoorden blijkt, wel risico's verbonden aan het gebruik van de ruimte die een belastingambtenaar (zoals de inspecteur) aan zijn bevoegdheden ontleent. Het betreft vooral de risico's van rechtsongelijkheid (onder andere tussen de verschillende inspecties) en van willekeur. Deze risico's ontstaan omdat de wetgever aan het bestuur (in casu de belastingdienst) delegeert zonder veel grenzen te stellen aan de wijze waarop de belastingdienst vorm geeft aan de inhoud van de regelgeving.^{1081 1082} Daardoor ontstaat het gevaar dat feitelijk een té groot deel van zowel de wetgevende als ook rechterlijke en uitvoerende macht, en dus van de verantwoordelijkheid voor rechtvaardige belastingen, wordt toegekend aan het belastingdienst. Dit geldt eens te meer, indien een belastingbetaler het overheids-optreden niet ter controle kan voorleggen aan de fiscale rechter.¹⁰⁸³ Een van de adviseurs wijst dan ook op de verantwoordelijkheid van de wetgever. Hij vindt dat de kwaliteit van de wetgeving moet worden verbeterd.¹⁰⁸⁴

Van groot belang is de houding van de belastingambtenaar tegenover de individuele belastingbetaler. Hij moet zich ervan bewust zijn dat het gebruik van bevoegdheden niet alleen dient ter optimalisering van de opbrengst van belastingen, maar ook ter

¹⁰⁸¹ H.D. Stout[2,blz.74].

¹⁰⁸² L.G.M. Stevens[61,blz.513].

¹⁰⁸³ De "Trias Politica" geeft niet voor niets aan dat de wetgevende, de rechterlijke en de uitvoerende macht aan verschillende organen moet worden toegekend.

¹⁰⁸⁴ Zie hoofdstuk 2.